

kan afholde i og for sig dygtige Betjente i de kommunale Korps fra at søge Optagelse i Statspolitiet og saaledes hindre den nødvendige Tilgang til dette fra de kommunale Politikorps, der i og for sig er egnede Forskoler for Statspolititjenesten.

Kommissionens Flertal føler sig derfor overbevist om, at et Enhedspoliti under Staten ikke blot er den med Udviklingen bedst stemmende Ordning, men ogsaa vil frembringe et dygtigere, haandterligere, til sine Opgaver bedre kvalificeret Politi — et Politi, hvor Dygtighederne har langt bedre Betingelser for at blive placerede paa rette Maade, og Udygtighederne frembyder mindre Farer for at blive en tyngende Dødvægt end nu, og hvor det derfor vil være muligt at økonomisere baade med Mennesker og Penge efter en langt mere gennemført Maalestok end nu. At der under en saadan Ordning ogsaa vil blive lettere Adgang til at holde Politiet forsynet med det nødvendige Materiel, særlig Automobiles, som Forholdene i afsides liggende og tyndt befolkede Egne kan kræve, skal endnu for Fuldstændigheds Skyld tilføjes.

Endelig maa det i høj Grad understreges, at det bestaaende Skel mellem Statspolitiet og det kommunale Politi har vist sig lidet heldigt for Aanden indenfor Politiets Tjenestemænd som Helhed. Der er derved bragt en Spaltning ind i Etaten som saadan, hvis ene Del føler sig som et Elitekorps, der til Gengæld er udsat for Uvilje fra den anden Klasse. Selv om Flertallet ikke tør hævde, at dette har medført, at de to Klasser ligefrem modarbejder hinanden, er Faren herfor til Stede, og under alle Omstændigheder foreligger her en Ulempe, en Gnidning og en Modstand, som bør afhjælpes og overvindes, hvis Politiet baade som Helhed og indenfor sine enkelte Led skal arbejde fuldt tilfredsstillende og med det Udbytte, Samfundet har Ret til at kræve af et Organ, der er saa samfundsvigtigt og kræver saa betydelige økonomiske Ofre som Politiet. At der paa dette Omraade er en betydelig Mangel ved den bestaaende Ordning, og at Gennemførelse af et Enhedspoliti er det rette Middel herimod, derom er der fra alle Sider indenfor Flertallet fuld Enighed.

Naturligvis lader et saa afgørende Brud med det tilvante sig ikke foretage uden at efterlade Saar, der fra de forskellige Sider kan anses for mere eller mindre farlige. Flertallet maa dog formene, at Fordelene ved den foreslaaede Nyordning er saa betydelige, at kun særdeles følelige Ulemper kan vinde op derimod; og saadanne er efter Flertallets Mening ikke paaviste.

At de kommunale Myndigheder vil miste deres Indflydelse paa Polititjenestemændenes Ansættelse, er ubestrideligt, men denne Indflydelse er allerede nu saa ringe, at dens Bortfald ikke synes at kunne spille nogen Rolle for Kommunerne. I København er det Politidirektøren, der i Henhold til Lov af 11. Februar 1863 ansætter Personalet, uden at Kommunalbestyrelsen har mindste Befatning dermed. Udenfor København er det efter Retsplejelovens § 117, 1. Stk. ganske vist By- og Amtsraadene, der ansætter Politibetjente, men efter Indstilling af Politimestrene og uden Beføjelse til at gaa udenfor de indstilledes Kreds. Afskedigelse foretages af Politimesteren saavel i som udenfor København, kun at vedkommende Raad forinden skal „høres“, naar der bliver Tale om Udredelse af Pension. Nogen Indflydelse paa Politiets Ledelse er ikke tillagt Kommunerne, udover at de gennem Bevillingerne øver en faktisk Indflydelse paa Politiets Virksomhed, men selv denne er som ovenfor anført begrænset ved, at Antallet af Polititjenestemænd ikke kan ændres uden Justitsministeriets Samtykke (Retsplejelovens § 117, 2. Stk.), ligesom der i Retsplejelovens § 117, 3. Stk. er givet Regler om de kommunale Politibetjentes Lønning og Pension.

Noget større Betydning maa der mulig tillægges den Betragtning, at et Korps af lutter Statspolitibetjente kan komme til at staa fremmed overfor den lokale Befolkning, hvoraf Følgen let kan blive dels en mindre tilfredsstillende Udførelse af vedkommende